

Thai A: language and literature – Higher level – Paper 1
Thaï A : langue et littérature – Niveau supérieur – Épreuve 1
Tailandés A: lengua y literatura – Nivel superior – Prueba 1

Wednesday 4 May 2016 (afternoon)

Mercredi 4 mai 2016 (après-midi)

Miércoles 4 de mayo de 2016 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

Instructions to candidates

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Question 1 consists of two texts for comparative analysis.
- Question 2 consists of two texts for comparative analysis.
- Choose either question 1 or question 2. Write one comparative textual analysis.
- The maximum mark for this examination paper is **[20 marks]**.

Instructions destinées aux candidats

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- La question 1 comporte deux textes pour l'analyse comparative.
- La question 2 comporte deux textes pour l'analyse comparative.
- Choisissez soit la question 1, soit la question 2. Rédigez une analyse comparative de textes.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est de **[20 points]**.

Instrucciones para los alumnos

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- En la pregunta 1 hay dos textos para el análisis comparativo.
- En la pregunta 2 hay dos textos para el análisis comparativo.
- Elija la pregunta 1 o la pregunta 2. Escriba un análisis comparativo de los textos.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es **[20 puntos]**.

เลือกทำเฉพาะตอนที่ 1 หรือตอนที่ 2.

1. จงวิเคราะห์และเปรียบเทียบบทอ่านสองเรื่องต่อไปนี้ ในการวิเคราะห์และเปรียบเทียบนี้ ควรอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างบทอ่านทั้งสองเรื่อง ความสำคัญของบริบท ผู้รับสาร วัตถุประสงค์ รูปแบบ และลักษณะการเขียน

บทอ่าน A

โตดเรียนช่วยชาติ

ฉันยังมีเพื่อนผู้ชายอีกกลุ่ม ประมาณ 4-5 คน กลุ่มนี้จะมีฉันคนเดียวเท่านั้นที่เป็นผู้หญิง และไอ้พวกนี้ก็ชอบโตดเรียนกันเป็นประจำ แล้วพวกเราก็จะไปซื้อบุหรี่ยำมาสูบกิน บางคนก็ซื้อเหล้ามากิน แต่ฉันไม่กินเหล้าได้แต่สูบบุหรี่ เพื่อนผู้ชายกลุ่มนี้รักฉันทุกคน เวลาจะโตดเรียนก็ต้องเอาฉันไปด้วย ถึงแม้ฉันจะปฏิเสธว่าไม่อยากจะไป พวกมันก็ไม่ยอม ต้องไปด้วยกัน เอ้า! ไปก็ไป

- 5 มีวันหนึ่ง พวกเรากำลังปั่นกำแพงโรงเรียนเพื่อจะโตดเรียน รั้วโรงเรียนก็สูงมาก หน้าซ้ายังมีลวดหนามซึ่งต่อขึ้นไปอีก เพราะเป็นรั้วของโรงเรียนทหารเช่นกัน โรงเรียนของฉันตั้งอยู่ในเขตของโรงเรียนทหารสรรพาวุธบำรุง ดังนั้นต้องปั่นข้ามถ้าอยากโตดเรียน ครั้งหนึ่งขณะที่พวกฉันกำลังปั่นก็มีนายทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าของโรงเรียนที่พวกฉันเรียนเห็น พวกเราเรียกท่านว่าเสธ. เมื่อเสธ.จับพวกฉันได้ก็เรียกพวกเราไปตีคนละนับไม่ถ้วน เพราะเสธ.จะตีแบบทหารเหมือนฟอสลอนลูก คือพุดไปตีไป วันนั้นพวกเราโดนตีกันจนหนาว
- 10 แล้วกลับบ้านไป เวลาผ่านไปพวกเราก็ไม่เข็ด โตดกันอีก เสธ.ดันจับได้อีก คราวนี้ฉันบอกเพื่อนๆ ว่า พวกมึงกะกูตายแน่ เอาใจกันดีวะ กูรับไม่ไหวเพราะเสธ.ตีหนัก เพื่อนคนหนึ่งพุดขึ้นมาว่า เดี่ยวกูรับแทนมึงเอง ฉันก็ตกลงตามนั้น ปรากฏว่า เสธ. บอกว่า “เฮ้ยวันนี้กูไม่ตีพวกมึง เข้าไปกินข้าวในบ้านกูกันก่อนไป” พวกเรางมาก แล้วบอกว่า มาไม่ไหนวะ เสธ.บอกว่า “ไม่ยากดีแล้ว เบื่อ และพวกมึงก็ไม่จำ ไม่กลัวกู” พวกเรา 5 คนก็เข้าไปกินข้าวในบ้านเสธ.อย่างงงงวย บ้านอยู่ติดกับโรงเรียน เมื่อกินเสร็จเสธ.ก็บอกว่า รอเดี๋ยว อย่าเพิ่ง
- 15 กลับบ้าน ปรากฏว่าเสธ.ให้พวกเราทั้ง 5 คน ไปรอล้างจานให้กับนักเรียนทหาร เมื่อเค้ากินข้าวเย็นเสร็จคือตอน 4 โมงเย็น ฉันจำได้ว่า มีนักเรียนทหารหลายร้อยคนในโรงเรียนนั้น และบอกกับนักเรียนทหารว่าวันนี้ไม่ต้องล้างจาน มีคนมาล้างให้ พวกเค้าก็เฮกันใหญ่ ดีใจกันมาก กว่าพวกเราจะล้างจานเสร็จก็ปาไปเกือบ 6 โมงเย็น เมื่อฉันกลับมาบ้าน พี่ชายก็ถามว่า ไปไหนมา ทำไมกลับมาเย็นขนาดนี้ ฉันไม่รู้จะโกหกยังไงก็เลยบอกความจริงกับพี่ชายว่าอย่างนี้ ฉันก็ต้องโดนพี่ชายตีซ้ำอีกทีโดยบอกว่า แรดนัก ให้ไปเรียน ไม่ใช่ให้ไป
- 20 โตดเรียน หลังจากนั้นมาฉันก็ไม่โตดเรียนอีกต่อไปเลย เพราะเข็ดกับการโดนตี 2 เด้ง

ก่อนที่ฉันใกล้จะเรียนจบม.3 ก็ได้มีพวกสุมประชากรเข้ามาในบ้านของฉัน และมาสัมภาษณ์ทุกคนในบ้านเกี่ยวกับว่า ฉันมีฝันอย่างไร อยากเรียนอะไร อยากทำงานอะไร ฉันจำได้ว่า ฉันตอบว่า อยากเรียนที่อุเทนถวาย อยากทำงานเป็นสถาปนิก หรือตกแต่งภายใน เป็นความรู้สึกที่ฉันใฝ่ฝันจริงๆ ว่าอยากทำงานอย่างนั้น ฉันจำได้อีกว่า พี่ชายฉันพูดว่าเป็นไปไม่ได้หรอก แก่เพื่อเจ้า และว่าฉันใฝ่ฝันเกินตัว ฉันกับพี่ชายมักเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาตลอด และเค้าก็ชอบตีฉันมาตั้งแต่เด็กๆ ซึ่งฉันไม่เข้าใจว่าทำไมเค้าต้องจ้องแต่จะมีปัญหากับฉัน และคอยตีฉันอยู่คนเดียว ครั้งหนึ่ง ฉันจำได้ว่าเค้าตีฉันอย่างบ้าคลั่ง ทั้งตบทั้งตีบ จนฉันรู้สึกหวาดกลัวมาตลอดและรู้สึกโกรธแค้นมาก เมื่อเค้าตบตีฉันเสร็จ เค้าก็ออกนอกบ้านไปไหนก็ไม่รู้ ฉันรีบเดินเข้าไปในห้องของเค้าและเปิดตู้หีบหนังสือของเค้าออกมาฉีกขาดกระจายหมด เป็นหนังสือเรียนรามฯ ของเค้า ตอนนั้นเค้ากำลังเรียน มหา'ลัยรามฯ และเค้าจะทะนุถนอมหนังสือของเค้ามาก ฉันรู้ว่า เมื่อเค้ารู้ว่าฉันทำกับเค้าอย่างนั้น ถ้าเค้าจับได้ ต้องฆ่าฉันแน่ ดังนั้นเมื่อฉีกหนังสือเสร็จ ฉันก็หนีออกจากบ้านไปอาศัยบ้านเพื่อนอยู่ คือ บ้านของกุ้ง ฉันอยู่ได้ 2-3 วัน พี่สาวของฉันก็มาตามฉันกลับบ้าน และบอกว่ารับรองกลับไปพี่ชายฉันจะไม่ตีฉันอีก เมื่อฉันกลับถึงบ้านจริงๆ เค้าก็ไม่ตีฉันจริงๆ แต่เค้าใช้สายตาดูและเหมือนจะอาฆาตฉันเหลือเกิน แต่ฉันก็ไม่สนใจ

ชนิดดา สว่างเดือน, ฉันคือเอรี กับประสบการณ์ข้ามแดน (2553)

บทอ่าน B

การลงโทษที่ไม่เหมาะสมและไม่เหมาะสมกับวัย

การเลี้ยงลูกวัยรุ่นนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายนัก เพราะวัยนี้เป็นวัยแห่งการเปลี่ยนแปลงและเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน เด็กวัยรุ่นจึงมีพฤติกรรมที่สร้างปัญหาให้กับพ่อแม่ไม่น้อย ปัญหาที่มีตั้งแต่ไม่เชื่อฟัง ไม่สนใจการเรียน มีแฟน ติดสื่อ ติดเพื่อน เป็นต้น แต่เด็กก็คือเด็ก แม้ว่าเขาจะตัวโตขึ้น อายุก็มากขึ้น แต่วุฒิภาวะของเขายังเป็นเด็ก

5 ดังนั้นจึงต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่จากพ่อแม่อย่างใกล้ชิด เพื่อเตรียมพร้อมสู่ความเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ อย่างไรก็ตามสิ่งที่พ่อแม่มักจะพลาดเรื่องหนึ่งคือ การลงโทษที่ไม่เหมาะสมและไม่เหมาะสมกับวัย

การลงโทษ

แม้ว่า “การลงโทษ” จะเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ถูกนำมาใช้ในการปรับพฤติกรรมลูก แต่ก็มิใช่ทั้งผลดีและผลเสีย โดยเฉพาะถ้าใช้อย่างไม่เหมาะสม การลงโทษที่ได้ผลนั้นต้องคำนึงถึงทั้งวิธีการและความเหมาะสมต่อความผิดและต่อวัยของลูก ไม่เช่นนั้นการลงโทษก็จะกลายเป็นผลเสีย ดังนั้นพ่อแม่ต้องหลีกเลี่ยงที่จะ

10 ไม่ลงโทษในลักษณะดังต่อไปนี้

การลงโทษที่เป็นความรุนแรงต่อร่างกาย

หมายรวมถึงการตี ทั้งการตีด้วยมือหรือด้วยสิ่งอื่น ๆ ตะบอง ไม้เรียว เขียว ดึงผม การเอาสิ่งของขว้างปา เป็นต้น

ยิ่งถ้าการลงโทษเป็นความรุนแรงต่อร่างกายอันเกิดจากสาเหตุต่อไปนี้ ก็ยิ่งสร้างความเสียหายกับลูกได้แก่

- 15 • เป็นการระบายอารมณ์โกรธของพ่อแม่
- ลูกตกเป็นเหยื่อของความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่ เช่น พ่อแม่ทะเลาะกันและลงโทษลูกเพื่อประชดอีกฝ่ายหนึ่ง
- เมมาเหล้าหรือยาเสพติดอื่น ๆ ทำให้ขาดสติในการควบคุมตนเอง และทำร้ายลูกเพียงเพราะไม่พอใจบางอย่างในตัวลูก

การลงโทษที่รุนแรงส่งผลกระทบต่อเด็กรู้สึกหวาดกลัว ขาดความเชื่อมั่นไว้วางใจ ขาดความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและบ่มเพาะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ใช้ความรุนแรงต่อไป มีงานวิจัยหลายชิ้นที่ยืนยันว่าการใช้ความรุนแรงกับลูกเป็นการบ่มเพาะความก้าวร้าวไว้ในตัวเขา เหมือนระเบิดเวลาที่กำลังนับถอยหลังรอเวลาที่จะระเบิด

20 เขาอาจแสดงความรุนแรงนี้ออกมากับคนรอบข้าง คู่สมรส หรือลูก ๆ ของเขาในอนาคต

การลงโทษที่เป็นความรุนแรงต่อจิตใจของลูก

หมายถึงการดูต่ำด้วยถ้อยคำที่รุนแรง หยาดคาย การประจานให้อาย การสบประมาท การทำลายสิ่งของที่เขารักและหวงแหน เป็นต้น

25 การลงโทษด้วยวิธีเหล่านี้อาจจะไม่เจ็บตัวเหมือนวิธีแรก แต่เป็นความเจ็บที่จิตใจ ซึ่งจะกลายเป็นบาดแผลที่เยียวยารักษาได้ยากมาก การทำความรุนแรงต่อจิตใจของลูกวัยรุ่นจะส่งผลกระทบดังต่อไปนี้

- สูญเสียความภูมิใจในตัวเอง บั่นทอนความเชื่อมั่นและไม่เห็นคุณค่าของตนเอง
- กระทบต่ออารมณ์ความรู้สึกทำให้มีทัศนคติในแง่ลบกับคนอื่น ๆ และสังคม
- ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่นเสียหาย

การลงโทษด้วยความโกรธ

30 เป็นเรื่องปกติที่พ่อแม่จะรู้สึกโกรธและไม่พอใจเมื่อลูกวัยรุ่นไปสร้างวีรกรรมที่ไม่เข้าท่า แต่การลงโทษด้วยความโกรธ ซึ่งอาจจะแสดงออกมาในหลายวิธี เช่น ต่ำว่าอย่างรุนแรง ตี หรือแม้กระทั่งไล่ออกจากบ้าน เพราะควบคุมความโกรธไม่ได้ มิใช่จะไล่ออกจากบ้านจริงๆ ส่งผลต่อความสัมพันธ์ที่ดีของพ่อแม่ลูกไปเลย ยิ่งถ้าวัยรุ่นไม่ได้รู้สึกที่ตัวเองทำผิด การลงโทษเช่นนี้จะทำให้เกิดการเก็บกดความไม่พอใจ ความโกรธและคิดที่จะแก้แค้นได้

การลงโทษที่ไม่สมเหตุสมผล

35 หมายถึงการลงโทษที่รุนแรงเกินกว่าความผิด และลงโทษด้วยอารมณ์โกรธมากกว่าที่จะเป็นการสั่งสอน เพื่อให้ลูกเรียนรู้บทเรียน วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการเหตุผล แม้จะเป็นการทำโทษเขาก็ยังต้องการเหตุผลว่าเขาถูกทำโทษเพราะอะไร ทำไมสิ่งที่เขาคิดว่าไม่ผิด พ่อแม่จึงคิดว่าเป็นเรื่องผิด พ่อแม่จึงจำเป็นต้องอธิบายให้ลูกฟังว่าทำไมพ่อแม่ต้องลงโทษเขา

40 ดังนั้นกล่าวโดยสรุปก็คือ การลงโทษที่เหมาะสมและเหมาะกับวัยของลูกวัยรุ่นคือ ต้องไม่เป็นการลงโทษที่เป็นความรุนแรงต่อร่างกาย จิตใจ ต้องไม่ลงโทษด้วยความโกรธ และต้องลงโทษอย่างสมเหตุสมผล อย่าลืมว่าจุดประสงค์ของ “การลงโทษ” ก็เพื่อสอนและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของลูก ดังนั้นหากการลงโทษไม่ได้ก่อให้เกิดบทเรียนและการเปลี่ยนแปลงสำหรับลูก จะกลายเป็นผลเสียทั้งต่อลูกและพ่อแม่

ปัญญาจารย์, วารสารครอบครัว (2557)

- 2. จงวิเคราะห์และเปรียบเทียบบทอ่านสองเรื่องต่อไปนี้ ในการวิเคราะห์และเปรียบเทียบนี้ ควรอธิบายความเหมือนและความแตกต่างระหว่างบทอ่านทั้งสองเรื่อง ความสำคัญของบริบท ผู้รับสาร วัตถุประสงค์ รูปแบบ และลักษณะการเขียน

บทอ่าน C

จอห์น วิญญู : เกเรียนไม่เกเรียน ยังคงเป็นประเด็น

ยังคงเป็นประเด็นอยู่ครับ ในวาระสันตะเทือนความมั่นคงระดับชาติ คือการที่กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศออกมาอย่างเป็นทางการให้ยกเลิกกฎบังคับนักเรียนชายให้ตัดผมเกเรียน และนักเรียนหญิงสามารถเลือกที่จะไว้ผมยาวหรือผมสั้นก็ได้

- 5 เมื่อสุดสัปดาห์ที่ผ่านมาก็มีสถานีวิทยุโทรมาถามความเห็นของผมอยู่ สังคมออนไลน์ก็ยังคงวิพากษ์วิจารณ์เรื่องนี้อยู่ รายการทอล์กทางโทรทัศน์ก็ยกเรื่องนี้ขึ้นมาคุยกันแบบเอิกเกริก

ความน่าสนใจมันอยู่ที่ระดับความรู้สึก “ไม่ปลอดภัย” ของคนที่พัวพันเกเรียนไปแล้วจำนวนมากที่ออกมาแสดงความ “เป็นห่วง” หรือบางทีไปไกลถึงขนาดข่มขู่กันแบบ “ลอยๆ” เลยทีเดียว ว่านี่แหละ คือจุดเริ่มต้นของจุดจบของความดีงามในสังคมไทย

ว่าไปนั้น

- 10 โทษนะครับพี่ครับ-เค้าแค่อนุญาตให้เด็กไว้ผม “รองทรง” ได้เท่านั้นเอง แต่ไม่ต้องโกธเกเรียนสามด้าน ข้างหน้า 5 เซนติเมตรเท่านั้น กรุงโรมของพี่จะถล่มทลายเลยเชียว เล่นใหญ่ อีกระ

สังคมเรายังเหมือนเดิมอยู่นั้นแหละครับไม่ต้องตกใจ-เรายังเป็นสังคมที่รัฐ “ยังคง” ยืนยันที่จะยื่นจมูกเข้ามากำหนดว่าเด็กชายเด็กหญิงวัยรุ่นในโรงเรียนจะไว้ผมทรงไหนได้บ้างนะ ยังอยู่จำ แเค่ยังอยู่

- 15 การเปลี่ยนแปลงอย่างจริงจังในแนวที่จะเรียกได้ว่า “สะเทือน” พื้นฐานของสังคมสุดเพอร์เฟกต์ของท่านได้นั้น กระทรวงศึกษาธิการจะต้องออกมาบอกว่า “เฮ้ย-หวัทบาลใครหวัทบาลมันวะ เป็นสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคลตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หัวของเอ็ง ข้าไม่เกี่ยว” นั้นแหละ กลุ่มผู้นุรักษ์ความ “เหมือนเดิม” ถึงควรออกมาร้องนะครับ

- 20 จอห์น วิญญู ไม่ใช่คนประเภทได้คิ๊บจะเอาศอกหรือกนะครับ ผมก็ตีใจกับน้องๆ ด้วย ที่ต่อไปนี้คุณจะได้มีอีกพชั้นเพิ่มขึ้นในชีวิตบ้าง บางคนอาจจะสบายใจขึ้นที่ไม่ต้องเปลืองตังค์ตัดผมบ่อยๆ บางคนอาจจะมั่นใจในตัวเองมากขึ้น บางคนอาจจะเลือกตัดผมเกเรียนอย่างเดิมเพราะสบายหัว แต่อย่างน้อยที่สุดมันก็เป็นทางเลือกของเราเอง

การที่เราได้รู้สึกว่ามีทางเลือกนั้นเป็นความรู้สึกที่สำคัญมากนะครับ เพราะเมื่อเลือกแล้วก็ต้องรับผิดชอบกับสิ่งที่เลือก ต้องอยู่กับมันให้ได้โยนความผิดให้คนอื่นก็ลำบากเพราะเลือกเอง

25 ใจจริงของผมนะเชื่อว่า เมื่อยังอยู่ในวัยเรียนเด็กไม่ควรจะถูกบังคับในเรื่องรูปลักษณ์ภายนอกอะไรเลยด้วยซ้ำ ในเมื่อวัยเรียนคือวัยแห่งการเรียนรู้ (แม้การเรียนรู้จะเกิดขึ้นต่อไปตลอดชีวิตก็ตาม เรียนรู้ให้ได้เยอะที่สุดตั้งแต่ตอนเรียนอยู่มันจะเป็นอะไรไป) ก็ควรจะได้เรียนรู้เรื่องการแต่งตัว แฟชั่น ภาพลักษณ์และกาลเทศะ ไปเลย จะไม่เป็นการเสียเวลาอะไรครับ จำนวนคนแต่งตัวผิดๆ แต่งตัวแยๆ แต่งตัวไม่เป็น แต่งตัวไม่ถูกกาลเทศะ ไม่รู้จักให้เกียรติสถานที่หรือคนอื่นจะลดลงจนน่าปลื้มใจมากทีเดียว

30 ไม่ใช่โตขึ้นมา รู้จักแต่ว่าแต่งตัวดีต้องแบรนด์เนม ไม่มีตั้งค้ก็ไปเดินร่นหาของก๊อปปี้ แต่งตัวอะไรก็แต่งตามๆ กัน เข้ากับสภาพอากาศหรือไม่ก็ไม่รู้ เข้ากับรูปร่างและบุคลิกหรือไม่ก็ไม่รู้ ผู้ชายบางคนโตจนใกล้แก่ยังไม่เข้าใจคำว่า "สุภาพ" ไม่มีคอนเซ็ปต์เรื่องการให้เกียรติคนอื่นด้วยเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายที่เหมาะสม

เช่นเดียวกับการอนุญาตให้เด็กหญิงวัยแรกแย้มเริ่มรู้จักกับเครื่องสำอางและอุปกรณ์ดูแลความสวยความงามตั้งแต่เริ่มเป็นสาว ไม่ใช่ว่าห้ามกันแทบตาย จนเข้ามหาวิทยาลัยได้เท่านั้นแหละ จัดเต็ม แต่ไม่มีใครเลือกรองพื้นสีที่ถูกต้องกับสีผิวหน้าตัวเองได้ซักคนเดียว

35 สยองอะน้องเอ๊ย และนี่ไม่ใช่ความผิดของน้องด้วยซ้ำไป

ในสหรัฐอเมริกาเด็กหญิงมัธยมเป็นมนุษย์จำพวกที่แต่งหน้าเยอะที่สุดครับ เพราะเพิ่งเริ่มรู้จักกับเครื่องสำอางก็ประโคมกันเข้าไปแถมแต่งตัวกันจัดมาก หลายคนโชว์เนื้อหนังกันอย่างเต็มที่ แต่พอก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย หญิงสาวเหล่านั้นก็จะ "เบาลง" ครับ

40 ทั้งนี้ ไม่ได้เกิดจากความตั้งใจหรอกนะ แต่มันเหมือนได้ปล่อยผีไปเรียบร้อยแล้ว และได้ประสบกับความเข้าใจว่า ความพอดีสำหรับตัวเองนั้นเป็นอย่างไร ทำแค่นี้จึงสวยพอดี ไม่ใช่ สักแต่ว่าจะโชว์

คนเราต้องผิดพลาดมาก่อนครับ ถ้าไม่เคยทำผิดเลยแสดงว่ายังไม่เคยลองทำอะไรเลย

แล้วมันจะดีแค่ไหนถ้าได้เริ่มเรียนรู้เร็ว ไม่ใช่โดนเก็บตองไว้ให้เปลืองนอก "เป็นเด็ก" เพื่อสร้างความสบายใจให้กับผู้ใหญ่ให้มากที่สุด เพื่อที่จะมาปล่อยผีกันลับหลังหรือเมื่อถึงเวลาที่ผู้ใหญ่ "เห็นสมควร" เท่านั้น

45 อ่าอยู่กันในความฝันมากนักละครับ เวลาพูดมากๆ ในความฝัน คำเรียกเพ้อ เผลอตื่นตื่นมากไปจน ลุกมาออกทำออกทางทั้งๆ ที่หลับ คำก็เรียกละเมอ

จบนะครับ สวัสดีครับ

จอห์น วิญญู, มติชนสุดสัปดาห์ (2555)

บทอ่าน D

Armchair’s Point of View

แฮตดอนผู้บุกเบิกการวิจัยภาคสนามเรียกนักมานุษยวิทยาหน้าว่าเป็น armchair anthropologists ส่วนมาลินอฟสกีผู้ทำให้การวิจัยภาคสนามเป็นแบรนต์ของมานุษยวิทยา บอกให้ค้นหา native’s point of view แต่ข้อเขียนสั้นๆ ของผมเป็นได้เพียง armchair’s point of view

หน้าแรก » บล็อก » บล็อกของ yukti mukdawijitra

ยุกติ มุกดาวิจิตร : อำนาจนิยมของเครื่องแบบ

12 มกราคม, 2013 – 15:16 | โดย yukti mukdawijitra

หากเรียกร้องเรื่องทรงผม ก็ต้องเรียกร้องเรื่องชุดนักเรียนนักศึกษาด้วย จะได้เป็นก้าวแรกของการ
5 อภิวัฒน์การศึกษาไทยอย่างจริงจังเสียที พวกผู้ใหญ่ที่คอยเรียกร้องนักเรียนกับครูอาจารย์ ให้สอนให้เด็กรู้จักคิด
นะ พวกท่านเคยคิดบ้างหรือเปล่าว่า ชุดนักเรียนนักศึกษาเป็นปราการปิดกั้นเสรีภาพการคิดอย่างไร และเด็ก ๆ
เองก็ควรเข้าใจด้วยว่า การควบคุมเรือนร่างเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างสังคมแบบอำนาจนิยมอย่างไร

การบงการร่างกายเป็นก้าวแรกของการบงการทางสังคม ในทางจิตวิทยาสังคม การควบคุมการขยับถ่าย
เป็นจุดแรกเริ่มของอำนาจควบคุมทางสังคมในตัวมนุษย์ การควบคุมเรือนร่างมีในทุกสังคม แต่ต่างรูปแบบและ
10 ต่างวัตถุประสงค์กันออกไป อำนาจบนเรือนกายคืออำนาจที่ใกล้ตัวที่สุด สังคมอำนาจนิยมจึงอาศัยการควบคุม
เรือนร่างเป็นเครื่องมือที่สำคัญทั้งสิ้น

สังคมที่บังคับให้สมาชิกสวมเครื่องแบบเป็นสังคมอำนาจนิยม สังคมแบบนี้มักควบคุมการแสดงออกต่าง
ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการควบคุมการแสดงออกทางเรือนร่าง เช่น สังคมของนักบวช สังคมของค่ายทหาร
โรงงานอุตสาหกรรม และบริษัทห้างร้านใหญ่ ๆ สังคมลักษณะนี้ต้องการเอกภาพ จึงมีความเข้มงวดสูง และต้อง
15 ควบคุมสมาชิก ไม่เว้นแม้แต่การแสดงออกทางเรือนร่าง สมาชิกในสังคมเหล่านี้จึงต้องแต่งกายให้เหมือนกัน
สังคมนี้อาจมีระเบียบการแต่งกายที่เข้มงวด

ไป ๆ มา ๆ เครื่องแบบไม่เพียงเป็นเครื่องมือควบคุมทางสังคม แต่เครื่องแบบยังกลายเป็นสถาบันของ
อำนาจในตัวเอง เมื่อสวมเครื่องแบบแล้ว ผู้สวมใส่ต้องเคารพมัน เครื่องแบบกลายเป็นนายเหนือเรา เครื่อง
แบบกลายเป็นสัญลักษณ์ของอำนาจกลายเป็นสถาบันที่เข้ามาครอบเราเมื่อเราสวมใส่ เราเป็นเพียงร่างทรงของ
20 เครื่องแบบ

คำถามคือ ในโรงเรียน ในสถาบันการศึกษา ในมหาวิทยาลัย ซึ่งเราต้องการปลูกฝังวัฒนธรรมของการใช้
ความคิด การแสดงความคิดเห็น ความกล้าแสดงออก เราจะยังต้องควบคุมการแสดงออกขั้นพื้นฐานอย่างการ
แสดงออกของเรือนร่างไปทำไม หากเราควบคุมนักเรียนนักศึกษาให้แต่งกายตามแบบแผน ย่อมหมายถึงว่า
เรากำลังควบคุมให้พวกเขาอยู่ในระบบระเบียบ กำลังลดทอนความเป็นคนของพวกเขา กำลังใช้อำนาจกดพวก
25 เขาอยู่ด้วย

หลักการต่าง ๆ สำหรับบังคับให้นักศึกษาใส่เครื่องแบบจึงล้วนเป็นข้ออ้าง ไม่ใช่เหตุผล เป็นข้ออ้างที่ยก
มาเพื่อกลบเกลื่อนการใช้อำนาจควบคุม หากใช้เหตุผล ข้ออ้างเหล่านี้ล้วนฟังไม่ขึ้นทั้งสิ้น

(1) ข้ออ้างเรื่องความประหยัด? ฟังไม่ขึ้น การที่พ่อแม่ผู้ปกครองต้องเสียเงินซื้อชุดนักเรียนในวันเปิดเทอม
 30 สิ้นเปลืองเพียงใด ย่อมรู้กันดี ในต่างจังหวัดห่างไกล การบังคับให้เด็กใส่ชุดนักเรียนเป็นปัญหามายาวนาน
 แต่หากไม่ใส่ชุดนักเรียน การเปิดโอกาสให้สามารถหาเสื้อผ้าและรองเท้าที่เหมาะสมกับอากาศ ลักษณะนิสัย
 รสนิยม และกำลังทรัพย์ของผู้ปกครองเอง จะช่วยให้ผู้ปกครองและเด็กๆ มีทางเลือกมากขึ้น เสื้อยืดราคา
 ย่อมเข้ากับกางเกงยีนส์หรือกางเกงขาสั้นราคาประหยัดที่มีอยู่มากมายตามตลาดนัด จะช่วยให้ผู้ปกครอง
 ประหยัดได้เช่นกัน

(2) ข้ออ้างเรื่องความสะดวก? ฟังไม่ขึ้น การบังคับให้นักเรียนทั้งหญิงและชายต้องใส่รองเท้าหนังหรือผ้าใบ
 35 และถุงเท้าตลอดเวลา นั้นขัดกับอากาศบ้านเราอย่างยิ่ง พวกนักเรียนมักวิ่งเล่นกันตลอด ทำให้เหงื่อสะสมใน
 ถุงเท้ารองเท้ามาก โรงเรียนส่วนใหญ่ก็ไม่มีห้องอาบน้ำ มาแต่เช้าชุดไหน ก็เรียนพลະชุดนั้น ใส่ชุดนั้นวิ่งเล่นต่อ
 ตอนเย็น แล้วกลับบ้านโหนรถเมล์ไปในชุดนั้น

(3) ข้ออ้างเรื่องความเหมาะสมกับเพศและวัย? ฟังไม่ขึ้น การบังคับให้นักเรียนหญิงนุ่งกระโปรงและสวม
 40 รองเท้าหนัง นับเป็นการกดขี่ทางเพศ เป็นการควบคุมการเคลื่อนไหวร่างกายของเด็กผู้หญิง แถมการนุ่ง
 กระโปรงยังล่อแหลมต่อการล่วงละเมิดทางเพศได้มากกว่าการสวมกางเกง

(4) ข้ออ้างเรื่องไม่ให้ไขว่ไขว่ไปแต่งตัวยั่วเพศ? ฟังไม่ขึ้น การแต่งกายเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงออกทาง
 45 เรือนร่าง การแต่งกายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวเอง เป็นการสื่อสารทางสังคมและการปฏิสัมพันธ์กับสังคม
 ที่อาศัยอยู่ ผู้แต่งกายทุกคนจึงต้องรู้จักตนเอง รู้จักเลือกที่จะบอกว่าฉันเป็นใคร เลือกที่จะสื่อสารกับสังคมที่
 เกี่ยวข้องด้วย ไม่ได้เพื่อเรียกร้องความสนใจทางเพศเท่านั้น และไม่ใช่ว่าการแสดงออกของวัยรุ่นจะต้องมุ่ง
 กระตุ้นเร้าทางเพศกันตลอดเวลา

ที่สำคัญคือ การแสดงออกทางร่างกายเป็นด้านหนึ่งของการแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ ไม่ว่าจะดู
 สร้างสรรค์หรือไม่ในสายตาผู้ใหญ่ก็ตาม การแต่งกายเป็นการบอกเล่าความคิด ความรู้สึกของผู้สวมใส่ ไม่เช่น
 นั้นทำไมนักบวช ทหาร ข้าราชการ จึงไม่แต่งกายให้เหมือนไปกันหมดทั้งประเทศเล่า

หากเด็กวันนี้ถูกปิดกั้นการแสดงออก ทำให้ไม่สามารถแม้แต่จะบอกได้ว่าตนเองเป็นใคร ผ่านเรือนร่าง
 50 ผ่านการแต่งกายของพวกเขา แล้วเราจะคาดหวังให้เขาโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีความคิดต่อสิ่งต่างๆ อย่างสร้างสรรค์ได้
 อย่างไร จะให้พวกเขากล้าแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ให้สังคมและประเทศชาติได้รับรู้ได้อย่างไร ถ้าแม้แต่
 กับร่างกายของเขาเองก็ยังไม่ให้พวกเขาได้เห็น ไม่ให้พวกเขาแสดงออก

บล็อกของ **yukti mukdawijitra**

Tags: การศึกษา ยุคดิจิทัล มุกดาวิจิตร วิพากษ์

ยุคดิจิทัล มุกดาวิจิตร, www.blogazine.pub (2556)